

MLADO JUTRO

št. 19.

V Ljubljani, dne 12. maja 1940

Leto XI.

„Boris Debeli“ užene gusarje POVEST S SLIKAMI

»Kar za svoje dobrote se zanimaj, debeluh!« je posmehljivo pošepetal Marko rejenemu tovarišu v uho »Boris Debeli«, ki se ni nadejal tako slabega ravnanja, je ves zbeگان sedel sredi hodnika na tleh. »Le verjemi, da bomo tudi brez tvoje pomoči pospravili naše malice«, se mu je posmejal Igor. Med tem ko si je debelinko skušal pomagati nazaj na noge, se je »Neustrašna četvorica« umaknila spet v svojo

sobo in je nadaljevala svoja posvetovanja.

Nekaj minut kasneje so bili naši štirje junaki že na poti k jezeru. Vaclav, sin bogatega lahkoživca, je nosil vabljivo košaro z vsakovrstnimi dobrotami. Med smehom in zabavnim prerakanjem so se približali pristanu za čolne; očitno so imeli o izgledih svojega izleta najlepše nade. Toda v njih živahen pogovor je nenadoma planil ropot motorja: presenečeni so molče obstali. Prvi se je osvestil in zasmejal

Vaclav: »Glej, glej!« je vzkliknil, »saj to so Gusarji! Ti pa nameravajo brčkone na kakšen roparski pohod«. Med njegovimi zasmehljivimi besedami se je pokazal na jezeru majhen motorni čoln, v katerem je sedelo pet večjih dijakov.

Pojav »Gusarjev« pa je našim junakom le pokvaril veselje: minila jih je prvotna brezskrbnost, ko se jim je kar samo zastavljalo vprašanje, kaj naj prav za prav pomeni to nenadno srečanje z njihovimi starejšimi tovariši. »Gusarji« je bil v dijaškem domu znan klub nekaterih dijakov višjih razredov

»Ah, kaj,« je kočno zaničljivo vzkliknil Igor, »kaj pa je na njih takšnega? Še pred mesecem so se domišljavo nazivali »Metalci lasa«, nato so si pa kupili skrpučan motorni čoln, ki od

metuzalemske starosti ječi in škriplje, da te ušesa bolijo, ter so si nadeli novo, romantično ime! Širokoustijo se, da so »Gusarji«, toda ime samo vendar ne pomeni še ničesar.«

(Dalje prihodnjič)

IZ KRAJEV, KJER ŽIVIJO SLOVENC

Toni Mešlecov:

Cerkvica sv. Danijela na Tolminskem

Na Tolminskem in menda sploh na Goriškem je cerkev sv. Danijela najstarejša. Pravijo, da je bil tam paganski tempel, imenovan »tempel v črnem lesu«, katerega so zidali baje sami ajdi, ki so neki bili do 5 m visoki, močni pa tako, da so metali velike skale preko Soče na tolminsko stran. Na steni, obrnjeni proti Mengoram, je še sedaj vzdana »ajdovska glava«.

Sv. Danijel je sedaj solčansko pokopališče. Nahaja se na desnem bregu

Soče med Volčami in Tolmino.n. Pokopališče je bilo tu že v davnih časih. Celo iz Bohinja so nosili mrličje semkaj pokopavat. Če niso mogli pozimi preko Razora, so počakali s pogrebom kar do pomladi. Stari očanci so mnogo govorili o zakladu, ki da je zakopan pri sv. Danijelu. Če ga je kdo dvignil, ne vem, pač pa se spominjam, da je bil spodnji del pokopališča na več mestih ves prekopan od vnetih iskalcev zakladov.

P. B., dijak:

Podpisana dvojka

V prvi šoli smo imeli hudega profesorja za srbohrvaški jezik. Pri njegovih uri smo vedno bili mirni. Nekoč smo pisali prvo srbohrvaško šolsko nalogo. Soseđa, ki je sedel zraven mene sem vedno spraševal, čez koliko časa zvonijo. Ko je manjkalo 10 minut do zvonjenja sem imel še malo napisanega. Začel sem packati. Končal sem potem, ko so učenci zvezke pobirali. Zadnji sem končal, a kako, za dvojko. Drugo uro je prišel profesor zvezke. Razdeli so zvezke, zagledal sem v zvezku slabo oceno. Profesor nam je naročil: »Nesite domov zvezke in kdor je pisal slabo mora dati staršem podpisati, tudi popravo morate napisati doma.« Kar malo me je skrbelo. Bil sem v zavodu. Prefektu nisem hotel dati podpisati. Sklenil sem, da jo podpišem sam. Šel sem v stranšče, tam sem napisal popravo in odločil sem se, da sam podpišem. Vzel sem svinčnik, začel sem podpis pisati. Ko sem ga s svinčnikom končal, sem ga prevlekel z nalivnim peresom. Ta podpis ni bil prefektovemu nič podoben. V šoli sem zvezek oddal. Profesorju sem se lagal, da

je podpisal prefekt, a kočno sem priznal, da sem ga sam. Zaradi tega sem iz srbohrvaščine na koncu leta padel. Takrat sem se postopil, a sedaj ne bom nikoli več. Povem sedaj vsem čitateljem »Mladega Jutra«, da je bolje če doma starši vedo za slab red. To je potem huje, če dobiš »ukor« ali na koncu leta »slabo oceno«.

Jakopič Alojzij, dijak:

Moja prva pot na planine

Stopili smo iz viaka in se napotili po ozki stezi v hribe. Ko smo tako hodili eno uro smo začeli plezati navzgor. Bil je prekrasen dan. Sonce je poljubljalo stotere vršičke Kamniških planin. Prav narahlo je pihal vetrič in božal planinsko cvetje, ki se je klanjalo čez skalo, kakor da bi hotelo pozdravljati trudne popotnike. Lezli smo hitro, kakor, da nismo nič utrujeni. Iz grmovja je zletel škrjanček in zapel visoko gor v višavi raisko melodijo. Kmalu smo dospeli na vrh. Utaborili smo se in jedli. Počivali smo celi dan. Drugo jutro smo pregle-

dovali okolico in trgali planinsko cvetje. Tako smo taborili cel teden in uživali ob pogledu na vrhove naših zvestih čuvarjev meje. Predno pa sem šel s planine sem še enkrat pogledal z vrha in še enkrat užival krasoto. Slavček je

pel v grmu in me mamils svojo simbolično pesmijo. Vse se mi je zdelo tako lepo, praznično, vse tako bajno kakor v pravljicah. Do dna duše sem bil žalosten, ker sem moral zapustiti prekrasen planinski raj.

Manica:

Birmanca

Če bi bila Majdka Žančku sestrica, bi ta dva otroka lahko imenovali dvojčka. Rodila sta se namreč na isti dan. Ali življenjske prilike so se kar precej razlikovale med njima. Dočim je Majdka domovala na najbogatejšem posestvu v vasi, je Žanček okušal vso trpkost siromašnega otroka, čigar mati je bila samo delavka.

Ta gmotna razlika pa ni kar nič motila živahnih otročičev, ki sta kot bližnja soseda v skupnem čebljanju in igranju preživljala prvo srečno mladost. Tudi šolo sta posečala skupaj in drug drugemu pomagala pri domačih nalogah. Ob takih prilikah je Žanček odnesel marsikak brtevs belega kruha, ki mu ga je stisnila dobra Majdkina mati.

Tisto leto sta se že pripravljala na birmo. Oj birma, ti srečna birma! Žanček je sanjal o krasnem mestu, piškotih in orgelcah. Majdka pa je hitela praviti o lepi mašni knjižici z zlato ob-

rezo in čisto belimi platnicami, na katerih se bo svetlikal zlat križec. Poleg tega pa še to in ono, saj veste, birma ni kar tako.

Ali tudi v čašo, napolnjeno do roba najblažje detinske sreče, kane včasih kaplja pelina. In bridka preizkušnja je tedaj zadela zlasti ubogo Majdko. Tisti čas je namreč razsajala po okolici nevarna bolezen »gripa«, ki je poiskala kar oba naša otroka. Toda do čim je Žanček počezaval le par dni, je Majdko prijelo tako hudo, da je stalno obležala. Poklicali so zdravnika, ki je ukrenil vse potrebno glede njene bolezni. Pri tem pa je — na veliko žalost Majdkino — ugotovil, da to leto ni misliti na birmo.

No, kaj takega! Majdkine lepe modre očke so bile na mah polne solz. Seveda so bolnico vsi domači hiteli tolažiti, da bo zato birma drugo leto tem lepša in veselejša.

Žanček — o ta pa. On je bil pa o Binkoštih že tak korenjak, da so ga lahko birmali. Bil je »prenovljen« od las pa doli do pet. Boter mu je kupil piškotov in orgelce. Vse kakor je pričakoval in kakor se spodobi.

Ko se je potem tisto popoldne Majdkina mati mudila na dvorišču, je zagledala tam za ograjo Žančka.

»Kaj bi rad, Žanček?«

Deček je skočil bliže, potegnil iz žepa nekaj piškotov in orgelce:

»Tele piškote sem prinesel za Majdko in orgelce bi ji rad pokazal.«

»Ti si pa res dober otrok, ki misliš tudi na druge«, ga pohvali mati. »Ves kaj, piškote kar sam pojej. Majdka, čeprav se ji zdravje zboljšuje, še ne sme jesti sladkarij. Orgelce ji pa le pokaži, le! Kar z menoj pojdi!«

Majdka je sedela na postelji, zaslonjena z blazinami. S smehljajočim obrazkom je pozdravila svojega malega tovariša. Vse natančno ji je moral obrazložiti, kako je bilo v mestu, kako v cerkvi, kakšen je škof in druge podrobnosti. Nato je zaigral na orgelce. Igral je seveda tako, kakor je pač znal ali obema se je zdelo neznansko lepo.

Naslednji teden je Žanček vsak dan prišel pokratkočasit Majdko. Pravil ji je o šoli, učitelju, učencih in ptičkih. Za dodatek je pa vedno eno ali dve zaigral na orgelce.

Za to svoje dobro delo je prejemal od darežljive gospodinje sproti lep kos belega kruha.

Majdka je kmalu dodobra okrevala.

Leto se je hitro zasukalo in spet prineslo s seboj Binkošti. Srečna Majdka je bila birmana. Poleg tega je od ra-

dodarne botrce prejela v obilni meri vsega, za kar je bila prikrajšana lansko leto.

Ko je potem birmanka vsa vesela v družbi svojih staršev in botrce sedela pri bogato obloženi mizi, je naenkrat tlesknila z rokami:

»Jej, lansko leto, ko sem bila bolna, me je obiskoval Žanček. Tako rada bi mu danes dala nekaj piškotov!«

»Lepo, da se spomniš onega, ki ti je bil v nesreči dober«, pokima oče. »Vedi pa, da sem že jaz sam mislil in poskrbel za to!«

Ni še dobro izgovoril, ko se prismeje v hišo Žanček. Mati ga brž posadi na stol, pomakne predenj krožnik in mu pošteno naloži vsega dobrega.

Po obedu pa Majdkin oče šegavo pomežikne materi in botri. Nato veli dečku:

»Žanček, zaigraj nam eno na orgelce!«

Fantiček se prestraši:

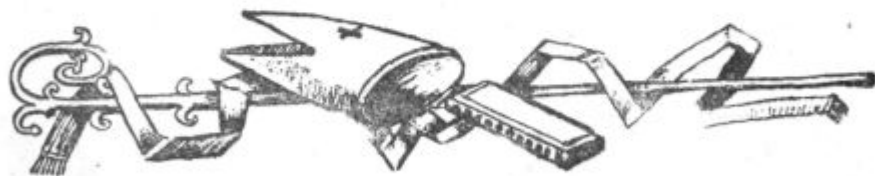
»Oh, oče ne morem. Nimam več orgelc. Pokvarjene so.«

»Jaz pa pravim, da boš igral, pa mtr besedi! In takoj boš igral, ti pravim!«

Medtem ko postaja Žanček ves trd od strahu, seže oče v žep in že položi pred dečka blesteče, čisto nove orgelce, vse večje in lepše, kakor so bile lanske.

»Na, tvoje so. Zaslužil si jih pošteno, ko si lani bolni Majdko krajšal čas. Zdaj pa le zagodi!«

Žančku se je zazdelo, da je vnovič pri birmi. Ves srečen in poln hvalečnosti je nesel orgelce k ustom in glasno zaigral v počast birmanki in vsem navzočim

Mamica

Dobra ko kruhek je mamica moja
ljubezen me njena upokoji,
kadar sem žalostna me potolaži,
kadar sem bolna, vso noč pri meni
sloni.

Lepa je zlata ko jutranja zarja,
sonce so njene oči;

pesmi najmilejše so njene besede
solze v očeh biseri.

Pridna je kakor čebela
za mene noč in dan dela,
tiha in mirna je v svojem trpljenju
sladko se breme ji zdi.

Tanja Feigel, učenka v Mariboru

Čarovnica

Pred nekaj leti je živel a imenitna čarovnica, ki je imela tri hčerke. Najstarejši hčerki so bili zlati lasje, srednji srebrni, najmlajši pa takšni kakor so moji in tvoji. Rjavi, kajne?

Čarovnica je bila seveda hudo ponosna na svoje najstarejšo hčerko. Dala ji je napraviti čevljičke iz zvezdne svetlobe. Videti so bili kakor iz čistega zlata, in vsakdo, ki je srečal naj-

starejšo čarovničino hčerko, je dejal: »Kako lepa je!« In tako je bila vsak dan bolj ničemurna in zoprna.

Tudi na srednjo hčerko je bila čarovnica na vso moč ponosna. Zato ji je dala narediti prekrasne čeveljčke iz škrlatnega bleska. Vsakdo, ki jo je srečal, je rekel: »Kako ljubka je!« In tako je postajala tudi srednja hčerka vsak dan bolj ponosna in ohola.

Na najmlajšo hčerko pa čarovnica ni bila ponosna in zato ji tudi ni dala napraviti čeveljčkov. Ubožica je morala bosa hoditi po gozdu. In ker je nihče ni pohvalil in se ji nihče ni prilizoval, ni mogla postati niti ohola, niti ponosna, niti ničemurna. Kljub temu

peš blodila po gozdu, za kratek čas pa je piskala na srebrno piščalko. Ker pa ni bilo poti ne v gozd ne iz gozda, je naposled sedla na velik kamen. Piskala je na srebrno piščalko, tice s sosednih dreves so priletele bliže in se naslajale ob lepih zvokih. Sloni, opice, žirafe in druge živali so prihajale bliže in začele plesati. Tako se je deklica prav imenitno zabavala.

Prav tedaj se je odpravil mlad kraljevič v gozd, da bi si poiskal primerno ženico. Ko je prišel na kraj gozda, je zagledal nad seboj najstarejšo čarovničino hčerko, ki je jahala na metli. »Jej, jej«, kakšna velika zlata zvezda se je utrnila z neba! je zaklical kralje-

pa je bila najlepša izmed čarovničnih hčera.

Lepega dne je čarovnica umrla, in hčerke so še po svetu, da bi našle svojo srečo. Stara čarovnica jim ni mogla zapustiti nič drugega kakor metlo, sulico in srebrno piščalko. Najstarejša hčerka je vzela metlo, srednja je pograbila sulico. Tako ni ostalo najmlajši nič drugega kakor srebrna piščalka v spomin na mater.

Prišle so do gozda, v katerem ni bilo nobene poti. Najstarejša hčerka je zajahala metlo. Frrrk! in že je zletela visoko v zrak. Srednja hčerka se je oprijela sulice, in tudi sulica jo je ponesla v višave. Tako ni preostalo najmlajši hčerki nič drugega, kakor da je

vič. Zlati čeveljčki so se namreč v soncu tako svetili, da dekleta sploh opazili ni. Komaj je napravil nekaj korakov naprej, je uzrl drugo hčerko, ki je jahala na sulici. »Jej, jej,« je vzkliknil kraljevič, »kaj neki pomeni rdeči plamen na nebu?« Zakaj škrlatni čeveljčki so tako močno bleščali, da so bili podobni ognjenim zubljem. Mladega dekleta sploh videti ni mogel. Tedaj pa je zaslišal milo pesem iz gozda. »Oh ko bi našel dekle, ki bi znalo tako lepo piskati na piščal! Takoj bi se oženil z njo!« Komaj pa je izgovoril te besede je že zagledal med drevjem drobno, ljubko dekletce, ki je piskalo na piščalko in so jo vse živali poslušale.

(Dalje prihodnjtjé)

JUTROVČKI

PISEJO ...

Dragi stric Matie! Prvič se oglašam v Tvojem koticu. Pošljem Ti pet pregovorov, katere sem slišal med našim ljudstvom, ko sem bil doma. Striček, upam, da ti bodo ti pregovori ugajali, saj so iz našega naroda, ta pa ima tako samo lepe in jedrnate pregovore. Pregovori so naslednji: Usta brez zob so kakor mlin brez kamnov. Po točji zvonitvi je prepozno. Vrana vrani ne izkljuje oči. Da se resnica prav spozna, je treba čuti dva zvona. Od dobrih besedi se nihče ne zredi. — Lepo Te pozdravlja

Kovačič Milko, dijak
Sv. Marjeta na Drav. polju.

Dragi stric Matie! Ker je Tvoj novi natečaj zelo lahak, sem se tudi jaz odločil, da se ga udeležim. Tu Ti pošljem pet narodnih pregovorov, in sicer: Jabolke, hruške in druge cepe, cepi v mladosti za stare zobe. Naj človek pol sveta obteče, doma najboljši kruh se peče. Ljubi domek, če ga je tudi samo za en bobek. Ni vse zlato, kar se svetli. Kdor se dela boji, slabo živi.

Ce boš objavil tudi moje pismo, bom zelo vesel in se z veseljem še oglašil.

Te lepo pozdravlja

Rant Janez, učenec
IV. c r. Ljubljana-Stožice 161.

Dragi stric Matie! Vedno berem »Mlado Jutro«, a še nikoli se nisem udeležila Tvojega natečaja, ker sem se bala Tvojega požrešnega koša. Napišem Ti pet slovenskih pregovorov, ki se glase: Kdor pod orehovo senco leži, oreha ne dobi. Kdor visoko leta, nizko pade. Mladost je norost, čez jarek skače, kjer je most. Čast je ledena gaz, ki hitro zvođeni. Lenega čak- streen rokav, palca beraška, pa prazen bekal.

Lepé pozdrave od Tvoje zveste čitatelji, ce »Mladega Jutra«

Zorec Uda, dijakinja
I. b razr. drž. realne gimnazije
v Ljubljani.

Dragi stric Matie! V »Mladem Jutru« sem čitala Tvoj novi natečaj. Odločila sem se, da Ti napišem sledeče pregovore: Ko stari govore, otroci naj molče. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade. Pohlep oslepi. Kdor s svojimi starši lepo ravna, časno in večno srečo ima. Prebrisana glava in pridne roke, boljše blago so ko zlate gore. — Te lepo pozdravlja Tvoja zvesta čitateljica »Mladega Jutra«

Soldič Zorka, učenka
II. razr. osnovne šole, Bled.

Dragi stric Matie! Prvič se udeležim nagradnega natečaja ter Ti pošljem sledeče pregovore: Kdo, prej prentašil, kaj stori, konca se mu bati ni. Boljša je domača gruda ko na tujem zlata ruda. Kdor vsako delo hvaleč nas večsih žali. Cesar se Janezek ni naučil, tega tudi Janez ne zna. — Lepo Te pozdravlja

Južin Branko, dijak
I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matie! Čital sem Tvoj novi natečaj in Te prosim, da ne vržeš mojega pisma v koš. Tvoj natečaj naroča, da Ti pošljem pet slovenskih pregovorov. Evo jih: Bolje vrabec v roki kakor golob na strehi. Roka roko umiva. Oče sina do praga, sin očeta čez prag. Kdor se zadnji smeje, se najbolje smeje. Ena lastavica še ne naredi pomladi. — Prisrčno Te pozdravlja Tvoj

Mitja Kilar, učenec
II. razr. na Vrtači.

Dragi stric Matie! Tudi jaz bi se rad enkrat oglašil in Ti odgovoril na Tvoj novi natečaj. In upam, da moje vrstice ne bodo romale v koš! Tukaj Ti pa pošljem pet slovenskih pregovorov: Bog vse vidi, Bog vse ve, greh se delati ne sme. Jutranja ura, zlata ura. Bog otroke rad ima, pridnim svojo srečo da. Krivično dejanje pri-poznaj, nikoli nič se ne zlagaj! Človek obrača, bog pa obrne. — Te pozdravlja

Sešek Ivan, dijak I. d razr.
drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matie! Ponovno se Ti oglašam, da ne boš mislil, da sem na Tebe pozabil. Veš, učenca je dosti, časa za pisanje in kramljanje pa malo. Vendar Ti pošljem nekaj izrekov, da jih bo priobčil: Priden človek ima kruha, glad mori samo lenuha.

Človek obrača, Bog obrne. Boljši vrabec v roki kakor golob na strehi. Zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača. Rana ura, zlata ura — Lepo Te pozdravlja

Žurek Ijubomir, dijak II. razr.
drž. real. gimn. v Ljubljani.

Škerl Ada — dijakinja:

Beda

V raztrgani bajti pet otrok ječi.
 Kruha prosijo, lačni so hudo.
 Materi po licu solze teko,
 kruha pa ni in ni.

Oče išče zaslužka, dela,
 išče dela za kruh svojih otrok.
 Povsod so lepih besed — praznih rok,
 nobena hiša ga ni sprejela.

Pogled mu je ves obupan, strt.
 Slednjic se odloči za sladko smrt.
 Doma ga čaka pet otrok, žena blede.

On pa sanja v naročju valov.
 Nikdar več ne pojde domov.
 V bajti kruta beda poseda.

Listnica uredništva

I. S., dijak v Mariboru: Tvoje pismo z dne 20. p. m. sem pred nekaj dnevi prejel. V pismu omenjaš, da si že prej pisal, pa zaman čakal na odgovor. Vedi torej, da Tvojega prvega pisma doslej še nisem dobil v roke, sicer bi Ti bil seveda odgovoril kakor vsem drugim dijakom. Torej k stvari: V marsičem se strinjam s Teboj, posebno zastran »solnčec in zvezdice«, a lahko si misliš, da urednik ni vsemogočen in da ne gre zmerom vse po njegovi glavi. Zdaj pa glavno: Pošiljaj prispevke, ki bodo primerni za mladinski list, in puščaj med vrsticami dovolj presledka za popravke. Veselim se, če doblim prispevek v strojeplisu, vendar mora biti med vrsticami nekaj »zraka«. To sem že mnogokrat naglasil, in kar velja za druge, velja tudi zate, čeprav si morda bolj nadarjen. Ogibaj se filozofiranja; misliti moraš na to, da je »Mlado Jutro« namenjeno mladini vobče, torej tudi majhnim otrokom, učencem ljudskih šol, in ne samo dijakom višjih razredov gimnazije. Prav zaradi tega mora imeti vsaka številka raznovrstno gradivo: vsakemu nekaj. Naj bi Ti šle te besede do srca!

★

Marica in Ivanka, uč. P.: Vesel sem bil Vajine pozornosti. O priliki objavim obe pravljici, vendar morata nekoliko potrpeti; nabralo se mi je mnogo rokopisov mladih sotrudnikov, ki jih bom skušal spraviti pod streho.

★

Jelka Trampuž, dijakinja v Litiji, Vovk Elica in Praprotnik Marija, učenki v Ljubljani: Vaša radovednost bo takoj potolažena, če pogledate 20. številko lanskega leta! Prisrčno Vas pozdravlja stric Matic.

★

Jože Fertin, dijak na Jesenicah: Tvoje pismo me je zelo razveselilo. Zal Ti ne morem na vsa vprašanja zadovoljivo odgovoriti, ker bi porablil preveč prostora. V glavnem je važno tole: večbarvne slike tiskajo lahko samo tiskarne, ki imajo vse priprave za bakrotisk. Za časnike in revije kakor tudi za knjige, ki se ne tiskajo v takšni tiskarni, je treba napraviti risbe s tušem ali svinčnikom na navaden risalni papir. Velikost je poljubna, kajti v klišarni lahko sliko pomanjšajo ali pa povečajo, kakor pač terja potreba. O priliki mi pošlji kakšno risbo na ogled, da Ti podrobneje odgovorim. Obenem Te vabim, da si prideš o priliki pogledat našo tiskarno. Tako dobiš vsaj približen pojem o »črni umetnosti«. Pozdravljen!

★

Š. J., dijak: Pesem o izseljencih objavim čimprej, ostali dve pesmi nista dovolj oglašeni. Pošlji še kaj!

Križanka

1		3	5		7	
		4				
2	16			9		
6						
8				11		13
10			15			
12					14	

Besede pomenijo:

Vodoravno: 1. sad, 2. vrsta fižola, 4. os. zaimek, 6. ime v Milčinskijevi pripovedki, 8. industrijska rastlina, 9. znamka preje za ročna dela, 10. dva enaka soglasnika, 11. jeza, 12. travnik v puščavi, 14. veznik, 15. nikalnica.

Navpično: 1. sad, 3. glasbeni instrument, 5. os. zaimek, 7. nadležna žuželka, 11. povratni os. zaimek, 13. denarna enota (okrajšano), 15. predlog, 16. prikuha.

Rešitev mreže

	1		2		3	
	O		B		p	
O	e	l	o	v	e	e
	l		ž		d	
B	o	ž	i	d	a	r
	v		d		g	
p	e	d	a	g	o	g
	e		r		g	

